

Sygn. akt II C 632/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. N. P.

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2018 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa **P. R.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w W. na rzecz powoda P. R.:

a) kwotę 5.100,00 zł (pięć tysięcy sto złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;

b) kwotę 2.555,00 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 17,00 zł (siedemnaście złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 16 listopada 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...)

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 463,74 zł (czteryście sześćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygnatura akt II C 632/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 czerwca 2017 roku, P. R. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.100,00 złotych tytułem dalszego częściowego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. (...) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że w dniu 16 czerwca 2015 roku na skutek zdarzenia drogowego, uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki B. (...) numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 16.086,91 złotych. Wierzytelność z tytułu kosztów

naprawy tego pojazdu została przeniesiona na powoda w drodze umowy cesji zawartej z K. K.. Powód zlecił niezależnemu rzeczoznawcy wykonanie wyceny kosztów naprawy tego pojazdu, który ustalił, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wyniesie 27.546,27 złotych (pozew k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała powództwo wskazując, że poszkodowany otrzymał odszkodowanie, które w pełni rekompensuje doznaną szkodę (odpowiedź na pozew k. 23-23 v).

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku wypadku drogowego z dnia 16 czerwca 2015 r. uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność K. K.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W.. K. K. zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 16 czerwca 2015 roku (okoliczność bezsporna, a nadto zgłoszenie szkody zawarte w aktach szkody k. 26).

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła K. K. kwotę 16.086,91 zł tytułem odszkodowania (okoliczność bezsporna).

K. K. zawarła w dniu 26 października 2015 roku z powodem P. R. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność przysługująca jej względem (...) SA z tytułu uszkodzeń i kosztów z tym związanych pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (okoliczności bezsporne, umowa przelewu wierzytelności k. 38).

Pismem z dnia 22 maja 2017 roku powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania w wysokości 11.459,36 zł (pismo k.8 -9).

Uzasadnione koszty naprawy samochodu powoda marki 5. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu części oryginalnych opatrzonych logo producenta wynoszą 25.570,67 zł, zaś przy użyciu części oryginalnych i alternatywnych o jakości (...) wynoszą 23.819,04 zł. Wartość rynkowa pojazdu na dzień szkody wynosiła 31.800,00 zł, zaś wartość rynkowa pojazdu w stanie uszkodzonym wynosiła 16.900,00 zł (opinia biegłego k. 31 – 36, kalkulacja kosztów k. 37 - 64).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej, z tym zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 kpc.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia

16 czerwca 2015 r. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie bezsporne są zarówno okoliczności, w jakich doszło do wypadku z dnia 16 czerwca 2015 r., jego przebieg, jak i zakres uszkodzeń powstałych w jego wyniku w samochodzie marki B. (...) o numerze rejestracyjnym

(...) Pełnomocnik strony pozwanej podnosił, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowi zostało wypłacone odszkodowanie w kwocie 16.086,91 zł, które w pełni odpowiada wysokości szkody.

W tym miejscu należy wskazać, iż P. R. był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w charakterze powoda w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanej zdarzeniem wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 października 2015 roku. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie jest także ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152).

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 436§2 kc w razie zderzenia się pojazdów mechanicznych odpowiedzialność za spowodowaną tym szkodę sprawca wypadku ponosi na zasadach ogólnych. Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.).

Należy wskazać, iż w toku przedmiotowego postępowania strona pozwana nie kwestionowała podstaw swojej odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1powołanej ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach winno obejmować wszystkie straty, poniesione wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynika (art. 361 § 2 kc)

i następuje, według wyboru poszkodowanego: przez restytucję stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, ale przy zastrzeżeniu, że nie powoduje jednocześnie nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Naprawienie szkody przez ubezpieczyciela następuje poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej – sumy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego (art. 363 § 1 kc). Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się,

że ubezpieczyciel w istocie jest zobowiązany tylko do odszkodowania pieniężnego, zarówno przy restytucji dokonanej przez osobę trzecią na zlecenie poszkodowanego lub przez samego poszkodowanego, jak i przy spełnieniu roszczenia o treści pieniężnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29.01.2002r, V CKN 682/00, LEX nr 54343). Powód takiego wyboru dokonał, żądając od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się właściwie do ustalenia, jaka jest odpowiednia suma pieniężna, którą powinien wypłacić powodowi pozwany zakład ubezpieczeń.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515). Nie ulega przy tym wątpliwości, że funkcja kompensacyjna odszkodowania musi być realizowana przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Aby odszkodowanie odpowiadało wymaganiu pełnego naprawienia szkody, musi uwzględniać realia konkretnej sprawy i nie powinno prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Za ugruntowane w orzecznictwie można uznać stanowisko, stosownie, do którego odszkodowanie może ulec stosownemu obniżeniu, gdyby okazało się, że użycie nowych części i materiałów do naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziło do wzrostu jego wartości (tak Sąd Najwyższy: w uchwale z 12.04.2012r, III CZP 80/11, opubl. (...) w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, opubl. L.; w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01, opubl. L.).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda zostały przez biegłego sądowego wydającego opinię w przedmiotowej sprawie, oszacowane na kwotę 25.570,67 zł - przy zastosowaniu części oryginalnych opatrzonych logo producenta, zaś przy użyciu części alternatywnych o jakości Q wynoszą 23.819,04 zł. Biegły wyjaśnił, iż na oszacowane przez niego koszty naprawy składają się koszty części zamiennych, materiałów lakierniczych oraz robocizny. W ocenie Sądu zasadnym było ustalenie odszkodowania należnego powodowi przy odwołaniu się do kosztów naprawy uwzględniającej wykorzystanie części oryginalnych z logo producenta. W przedmiotowej sprawie nie zostało bowiem wykazane, że użycie takowych części spowoduje wzrost wartości pojazdu, a nadto, że uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 16 czerwca 2015 roku elementy pojazdu nie były elementami oryginalnymi posiadającymi logo producenta. Zatem przy przyjęciu wartości kosztów naprawy przy wykorzystaniu części oryginalnych z logo producenta oraz przy pomniejszeniu należnego odszkodowania o odszkodowaniu już wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego w wysokości 16.086,91 zł, należne powodowi odszkodowanie wyraża się kwotą 9.483,76 zł (25.570,67 zł - 16.086,91 zł = 9.483,76 zł). Jednakże Sąd związany żądaniem pozwu oraz treścią art. 321 §1 kpc, zasądził na rzecz powoda żadaną kwotę 5.100,00 zł

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi odszkodowania zapadło na podstawie art. 817 § 1 k.c. i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona stronie pozwanej w dniu 16 czerwca 2015 roku. Biorąc to pod uwagę należało uznać, że w zakresie zasądzonej kwoty odsetki należne są powodowi zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 18 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona pozwana przegrała proces w całości, a zatem jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 2.555,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tą składają się: kwota 255,00 zł, poniesiona tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 500,00 zł poniesiona tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, kwota 1.800,00 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego (ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyła się kwota 463,74 zł obejmujące wydatki związane z wydaniem przez biegłego opinii w sprawie. Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wyżej wskazaną kwotę.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił stronie pozwanej ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 17,00 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego uiszczonej w dniu 16 listopada 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500023436080.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.